

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев2 131/2015
20.05.2015. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Љубице Милутиновић, председника већа, Јасминке Станојевић и Биљане Драгојевић, чланова већа, у парници тужиоца Р.Ш. из Л., чији је пуномоћник В.Ј., адвокат из Л., против туженог А.а. а.д. из Б., чији је пуномоћник М.Р., адвокат из Б., ради поништаја решења, одлучујући о ревизији туженог, изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 1832/14 од 02.10.2014. године, у седници одржаној 20.05.2015. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснована ревизија туженог изјављена против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 1832/14 од 02.10.2014. године у ставу првом изреке.

Образложење

Пресудом Првог основног суда у Београду П1 171/10 од 10.10.2011. године, исправљене решењем истог суда П1 171/10 од 25.05.2012. године, ставом првим изреке, усвојен је тужбени захтев и поништено решење туженог број 1899 од 22.12.2000. године којим је одређено да тужиоцу престаје радни однос због неоправданог изостанка са посла седам радних дана са прекидима у току три месеца, као незаконито. Другим ставом изреке, поништено је решење о исправци број 1891 од 06.11.2003. године, а трећим ставом изреке тужени је обавезан да тужиоцу на име трошкова поступка исплати износ од 278.642,00 динара.

Пресудом Апелационог суда у Београду Гж1 1832/14 од 02.10.2014. године, ставом првим изреке, потврђена је првостепена пресуда у ставу првом и другом изреке. Другим ставом изреке другостепене пресуде укинута је решење садржано у ставу три изреке првостепене пресуде и предмет у том делу враћен првостепеном суду на поновни поступак.

Против правноснажне пресуде донесене у другом степену, тужени је благовремено изјавио ревизију, због битних повреда одредаба парничног поступка и погрешне примене материјалног права.

Испитујући побијану пресуду у смислу члана 399. Закона о парничном поступку ("Службени гласник РС", бр. 125/04 и 111/09), који се примењује на основу члана 506. став 1. Закона о парничном поступку ("Службени гласник РС", број 72/11), Врховни касациони суд је нашао да је ревизија неоснована.

У поступку доношења побијане пресуде нема битне повреде из члана 361. став 2. тачка 9. ЗПП, на коју овај суд пази по службеној дужности, а ни повреде поступка из члана 374. став 1. у вези члана 407. став 1. тачка 3. ЗПП, на коју се указује у ревизији, јер је другостепени суд у обавези да држи расправу само у случају прописаним чланом 369. став 3. ЗПП, односно ако је у истој парници првостепена пресуда већ једанпут била укинута, а побијана пресуда се заснива на погрешно и непотпуно утврђеном чињеничном стању или су у поступку пред првостепеним судом учињене битне повреде одредаба парничног поступка. Из разлога побијане другостепене пресуде, произилази да у поступку доношења првостепене пресуде није било битних повреда одредаба парничног поступка, као и да је иста заснована на правилно и потпуно утврђеном чињеничном стању, што указује да у конкретном случају није било услова за обавезно одржавање расправе пред другостепеним судом у складу са наведеном законском одредбом.

Према утврђеном чињеничном стању, тужилац је био у радном односу код туженог на радном месту помоћног радника на сакупљању технолошког отпада, који подразумева рад у погону, где је распоређен решењем од 14.01.1999. године. Међутим, као и други запослени туженог, усмено је упућиван да обавља послове утовара и истовара и друге послове које им се повере, а која нису били у опису њихових радних места, па је постојала неизвесност око тога које послове је тужилац требало да ради. Због тога је вођена и двострука евиденција присутности тужиоца на раду, према којој је тужилац изостао са посла 06.11, 09.11, 14.11. и 15.11.2000. године као и 27. и 28.11.2000. године. Како је у погледу 27. и 28.11.2000. године тужени донео одлуку да тих дана не ради сектор производње, уз изузетке, тужилац се обратио надређеном ради разјашњења да ли наведена два дана треба да долази на посао. Како је том приликом добио одговор да не треба да долази, тужилац је и тих дана изостао са посла, да би му оспореним решењем директора туженог од 22.12.2000. године утврђено да му је престао радни однос на радном месту помоћни радник на сакупљању технолошког отпада, због неоправданог изостанка са посла 7 радних дана са прекидима у току 3 месеца.

Полазећи од овако утврђеног чињеничног стања нижестепени судови су закључили да се одсуство тужиоца са рада 27.11. и 28.11.2000. године не може сматрати неоправданим изостанком, те да нису постојали услови за престанак радног односа тужиоца по наведеном основу, из којих разлога су оспорено решење поништили, као незаконито.

Разлози ревизије којима се указује на погрешну примену материјалног права нису основани.

Чланом 108. став 1. тачка 1. Закона о радним односима ("Службени гласник РС", бр. 55 од 31.12.1996. године), који је важио у време доношења оспореног решења, прописано је да запосленом престаје радни однос независно од његове воље отказом уговора о раду, од стране послодавца и то ако је неоправдано изостао са посла 5 радних дана узастопно, односно 7 радних дана с прекидима у току 3 месеца. Чланом 113. став 2. истог закона прописано је да се запосленом у писаном облику доставља свако решење о остваривању права, обавеза и одговорности, са образложењем и поуком о правном леку. Чланом 25. Закона прописано је да надлежни орган доноси решење о распоређивању запосленог, које обавезно садржи разлоге због којих се запослени распоређује на друго радно место, у другом месту рада или на друге послове.

Имајући у виду наведене законске одредбе и утврђено чињенично стање, правилан је закључак нижестепених судова да одсуство тужиоца у дане 27. и 28.11.2000. године не представља неоправдани изостанак са посла, јер код тужиоца није постојала свест о томе да његов изостанак са посла води престанку радног односа, као неопходан услов за постојање наведене повреде радне обавезе, а тиме и основа за престанак радног односа. Наиме, неопходан услов за законитост престанка радног односа из овог разлога је постојање свести запосленог о недозвољености таквог понашања, са становишта радне обавезе, који се цени према објективно испољеним војним елементима и поступцима који се очекује од савесног радника. У конкретном случају, према утврђеном чињеничном стању које се у поступку по ревизији не може испитивати, непосредни руководилац тужиоца је дозволио одсуство тужиоца у дане 27. и 28.11.2000. године, када је донета одлука да одређени погони не раде, па се одсуство тужиоца са посла тих дана не може сматрати неоправданим.

Како се осталим ревизијским наводима у суштини понављају жалбени наводи, које је по оцени овог суда другостепени суд правилно оценио, то је из напред наведених разлога, а применом члана 405. ЗПП, одлучено као у изреци.

**Председник већа – судија
Љубица Милутиновић, с.р.**